

det vanskeligt stillede Erhverv gav Statsstøtte. Under Overvejelserne af, hvilke Principper det vilde være rigtigt at følge ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag, er jeg sluttelig bleven staaende ved at medtage to af de Hovedprincipper, som vi saaledes have fulgt i vor hidtidige Lovgivning. Her foreslaas da dette, at Arbejderne have Krav paa Forsikring, ligesom der er Pligt til Afgivelse af Risikoen for Landejendomme over 12,000 Kroners Ejendomsskyld, medens der er frivillig Forsikring med Halvdelen af Præmien betalt af Staten for Arbejdere, Ejere og Brugere af Ejendomme under 12,000 Kroners Ejendomsskyld. De smaa Ejendomme under 12,000 Kroners Ejendomsskyld har jeg nemlig ikke ment, at man kunde paalægge Byrderne ved en pligtsmæssig Forsikring, og har yderligere fundet det heldigt og rimeligt, at Staten ogsaa i dette Tilfælde støtter og opmuntrer til den frivillige Forsikring. Hvor Grænsen mellem Ejendommene skal sættes, vil jo altid være en Skønssag, ligesom ogsaa hvad Grundlag man skal vælge for at danne Grænsen. Jeg har her valgt Ejendomsskylden, fordi det er et Grundlag, der ikke forandrer sig fra Aar til Aar. Der er en vis Varighed til Stede ved dette Grundlag, og Arbejderne kunne faa at vide uden større Vanskelighed, om en Ejendom er over eller under Grænsen. Der har tidligere i Tinget under Forhandlingen om dette Spørgsmaal været talt fra flere Sider om, hvorvidt det ikke vilde være rigtigt at bruge den aarlige Indkomst som Grundlag, men Talere af forskellige Partier have ogsaa peget paa det vanskelige derved, og jeg har ment, at det ikke vilde være rigtigt at gaa dertil. Det er jo nemlig saaledes, at den aarlige Indkomst er ret variabel, saa at man kunde tænke sig, at en Mand et Aar havde Arbejde hos en Mand, hos hvem han ikke havde Krav paa Forsikring, men det næste Aar kunde den samme Mand have Pligt til at holde sin Medhjælp forsikret. Indkomsten er saa variabel fra Aar til Aar, at dette vilde medføre almindelig Usikkerhed. Og endvidere kunde Arbejderne ikke faa Ret til at faa noget at vide om, hvorvidt Manden havde den ene eller den anden Indtægt, uden at man maatte bort fra det Princip, vi nu have, nemlig at Indtægten ikke maa offentliggøres, men jeg vilde ikke anse det for rigtigt at gaa bort fra dette Princip.

Grænsen er, som nævnt, sat ved 12,000 Kr. Om det er den rigtige Grænse eller ej, vil der være rig Anledning til at for-

handle under den kommende Behandling af Lovforslaget. Naar jeg har valgt at sætte Grænsen ved 12,000 Kr., er det under særligt Hensyn til, at man her fik den Grænse, som man nu bruger for Fritagelserne ved Ejendomsskyldloven.

Under Overvejelserne af, hvorledes hele denne Sag skulde afgøres, har det Spørgsmaal ogsaa været fremme, om det ikke vilde være rigtigt at stille det Krav, at der *skulde* dannes Forsikringsforeninger, af hvilke enhver, der drev en Virksomhed i disse Erhverv, af sig selv blev Medlem i det Øjeblik, han gav sig til at drive dette Erhverv, saaledes at Foreningen hæftede for Arbejdernes Krav, altsaa overtog Risikoen, i samme Øjeblik vedkommende overtog Erhvervet. Det er klart, at det vilde medføre, at Arbejderne i alle Tilfælde kunde faa deres Krav indfrie, men naar vi se, at man i 97 pCt. af Tilfældene ved Industriloven har dækket sin Risiko, uden at man der er pligtig til at dække den, vil det sikkert indrømmes, at her, hvor der foreslaas for det første Tvang til at afgive Risikoen, dernæst Kontrol gennem Amtstuerne med, at denne Risiko bliver afgiven, og endelig Bødestraf, naar den ikke bliver afgiven, vil man derved have tilstrækkelig stor Garanti for, at Risikoen virkelig bliver afgiven, saa Arbejderne kunne faa deres Penge. Jeg har derfor ikke ment, det vilde være nødvendigt at gaa til saadanne Forsikringsforeninger, og jeg har ikke ment, det vilde være heldigt, fordi jeg tror, at Landbruget — som paa andre Omraader har vist, at det kan lede og styre sine Foretagender selv og tage Opgaverne op selv — vil meget naturligere tage denne Del af Gerningen op, naar Loven er vedtagen, end hvis man ad Lovgivningens Vej eller gennem Administrationen vil lægge Tvang paa Landbruget i saa Henseende. Det er ogsaa min Tro, at saa snart Loven kommer ud i Livet — eller allerede inden —, vil Landbruget have dannet de fornødne Foreninger, og at det da vil vise sig, at hele Apparatet kommer til at virke paa en langt heldigere Maade, end hvis man ad Lovgivningens Vej havde dannet Tvangsforeninger. Jeg vil ogsaa gerne her ved Forelæggelsen pege paa, at det forekommer mig at være en naturlig Opgave særlig for Andelsmejerierne at komme ind paa at tage denne Virksomhed op, da den lette Forbindelse, de alt have med Andelshaverne, sikkert vil bevirke, at Administrationsmaskineriet kommer til at gaa paa en meget bekvemmere Maade, end